

— Азъ съмъ българинъ. Четири години вече съмъ при васъ.

— Отъ менъ нищо не зависи, мой драги. Въ Марсилия ли ще останете?

— Въ Марсилия нѣма никаква работа. А азъ искахъ само да услужа, само да услужа. Безъ никаква користъ.

— Нали ви казвамъ, отъ менъ нищо не зависи. За кжде ще заминете? Знамъ, че сте добъръ морякъ, боцманътъ сжщо ви цени — но...

За пръвъ и последенъ пжтъ капитанътъ и морякътъ си стискатъ ръце. После морякътъ отива при домакина да си уреди последната смѣтка, а капитанътъ започва своето „Отъ менъ нищо не зависи“ съ Шарли.

— Ало, Богданъ! Ало! Шарли! — вика следъ двамата уволнени стевардътъ презъ прозорчето на моряшката кухня. — Не забравяйте да идвате да се храните тукъ, докато сме на котва. И за сандъчетата ще се погрижа.

Тримата приятели се оглеждатъ, едно кжсо движение съ ръка значи, че сж се разбрали. После стевардътъ излиза на мостчето предъ кухнята, облѣга се на перилото и чака следния уволненъ, Шарли се облѣга на срещната стена на магазинята, а Богданъ трѣгва къмъ града.

— Добъръ день. Отъ кога те чакамъ! — покрѣща го Жоржета.

— Кого чакашъ?

— Чакамъ тебъ. Ти какво помисли — че чакамъ друго ли? А защо си тъй клюмналъ? Да не би...?

— О, остави това!... Напустнахъ самъ. Омръзнаха ми тия французи.